

je potem v gozd, kjer se je nekdam sestal z Zlatožarom. Spet je stal ta naenkrat pred njim in ga odvedel s seboj v svojo dvorano.

»Ali si našel najlepšo rožo?« ga je vprašal čarovnik. — »Da, najlepšo, še lepšo kakor je tvoja. Ta roža se zove — usmiljenje!«

Vzel je čarovnik list, zapisal nanj besedo »Usmiljenje« in spustil list na tla, šepetajoč čudne, tuje besede.

Tedaj je zažarelo po vsi dvorani. Mamljiv duh je zavel, in iz tal je pognala roža, žareča v vseh barvah. Nje listi so šepetali mehko, skrivnostno božajoče.

»Res si našel najlepšo rožo,« reče Matiji čarovnik, in mu vrne čudoviti cvet.

Spet je bil Matija bogat. A zdaj ni pozabil siromakov. Ono dete brez matere je vzel k sebi. Skrbel je zanje in ga postavil za svojega dediča.

Mirko Kunčič:

Kako je na planini.

*Ko da bi sami živi škratje
rožljali s čarnimi cekini,
šumlja skrivnostnim glasom virček
skoz les samotni na planini.*

*Ob njem pa v ranih jutrih vile —
meglice bele — rajajo,
s koraki težkimi se bôri —
puščavniki — sprehajajo.*

*Iz jelševja pa nekajkrat
sam gozdni mož — Grdavš — pokuka.
Gorje pastirčku, ki še spi!
Za nos nemilo ga pocuka.*